

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **R. G.**, zast. JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou, se sídlem Ostrava 2, Stodolní 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2006, č. j. 61 Az 1/2005 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobkyně JUDr. Janě Mikulové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 3. 2006, č. j. 61 Az 1/2005 – 18, zamítl žalobu žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 12. 2004, č. j. OAM-3543/VL-07-11-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Uvedla, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, a vyjmenovala ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, která byla v průběhu správního řízení porušena. Stěžovatelka konstatovala, že její problémy v zemi původu jsou zdánlivě soukromého charakteru, ale znemožňují jí život doma. Stěžovatelka poukázala na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě. Stěžovatelka požádala o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů

a navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 13. 6. 2006, č. j. 61 Az 1/2005 – 32, ustanovil zástupkyni stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Janu Mikulovou, advokátku. Krajský soud zároveň zástupkyni stěžovatelky vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o rozsah napadení rozsudku krajského soudu, důvody kasační stížnosti a datum doručení rozhodnutí krajského soudu stěžovatelce. Současně zástupkyni stěžovatelky poučil o tom, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě doplněno, může Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti odmítnout. Uvedené usnesení bylo zástupkyni stěžovatelky doručeno dne 12. 7. 2006.

Podáním ze dne 10. 8. 2006 doplnila zástupkyně stěžovatelky podanou kasační stížnost o odkaz na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a konstatování, že stěžovatelka splnila zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu.

Dne 5. 10. 2006 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasační stížnosti a jejího doplnění ze dne 10. 8. 2006 a dospěl k závěru, že kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 téhož zákona.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou zůstává neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatelka neuvádí, v jakém rozsahu napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2006, č. j. 61 Az 1/2005 – 18, ani žádný z důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká pochybení krajskému soudu vytýká.

V doplnění kasační stížnosti je sice uveden odkaz na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak tento odkaz není blíže specifikován, neboť neurčité přesvědčení stěžovatelky o splnění podmínek pro udělení azylu nemůže být bez dalšího považováno za konkretizaci kasačního důvodu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinna nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá [zde ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale je povinna tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatelka v posuzované věci neučinila. Z textu kasační stížnosti, ani ve spojení s předloženým doplněním kasační stížnosti, tak není seznatelné, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost

napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měla pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5, v němž je uvedeno, že *soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.*

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *uplatní-li stěžovatel v kasační stížnosti důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s.* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43, www.nssoud.cz).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatelka uvedla pouze obecný odkaz na důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které k naplnění uváděného důvodu podle jejího názoru vedly. Za specifikaci důvodu kasační stížnosti nelze považovat ani obsah původní kasační stížnosti, ani tvrzení uvedené v jejím doplnění, neboť z nich nevyplývá, v čem stěžovatelka spatřuje pochybení krajského soudu. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka byla řádně vyzvána k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byla poučena o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranila, přestože je zastoupena advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelkou doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Janě Mikulové, advokátce, která byla stěžovatelce ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2006, č. j. 61 Az 1/2005 – 32, byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč

podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů [písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Odměnu za převzetí právního zastoupení Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatelky nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by se zástupkyně se stěžovatelkou sešla, a tato skutečnost se negativně odrazila na úrovni doplnění kasační stížnosti, které nevedlo k odstranění vytýkaných vad. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 1075 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu